

saadant Tilgodehavende. Paa den anden Side vilde jeg, som Arbejder, betænke mig paa at forlange en saadan særlig Begunstigelse ad Lovgivningens Vej indrømmet for Arbejdernes Bedkommende, med mindre der derfor kunde paavises en Nødvendighed eller, at den kunde bringe en væsentlig Fordeel. Hvis den kunde det, vilde jeg naturligvis som Arbejder lægge nogen Vægt derpaa, men i modsat Fald vilde jeg ikke komme til Lovgivningsmagten og bede om en Undtagelseslov for Arbejderne paa dette Omraade. Det er nemlig saaledes, at der er Arbejder-Undtagelseslove af forskjellig Vækskaffenhed, der er nogle, som gøres til Fordeel for Arbejderne, men der er i andre Lande, ikke her hjemme, vedtaget saadanne, som have været uvelkomne for Arbejderne, og da jeg altid har været en Modstander af Love om Arbejderne, som kunne benævnes Undtagelseslove, fordi Arbejderne ved dem stilles i et andet Forhold, end andre Borgere under tilsvarende Forhold ere stillede over for Lovgivningsmagten, saa kan jeg heller ikke, naar Taler er om en Undtagelsesstilling, som tager sig ud som en Fordeel og maaste ogsaa er en Fordeel for Arbejderne, uden videre gaa med til den, med mindre man kan vise mig, at den er af væsentlig Betydning og kan kaldes nødvendig i det foreliggende Forhold. Hvad nu dette Forhold angaar, er der kun for mig blevet bekendt et Tilfælde, hvor Arbejdere, som arbejdede for en Entreprenør i Statens Arbejde, ikke havde faaet et Tilgodehavende i rette Tid, — og det er jo kun saadanne Arbejdere, der ville blive beskyttede, hvis vi vedtog denne Lov, medens de Arbejdere, der arbejde paa anden Maade end for Entreprenører i Statens og Kommunens Tjeneste, ikke vilde nyde en saadan særegen Beskyttelse. Dette Tilfælde drejede sig om en Sum af 477 Kr., som ikke i rette Tid vare blevne udbetalte af Entreprenøren ved Arbejdet paa Ringsted Jærnbane-station. Saa vidt jeg ved, blev Pengene dog betalte, Arbejderne led ikke noget Tab, de fik dem kun ikke i rette Tid, og den højtærede Indenrigsminister har for Udvalget om dette Lovforslag i Foroplyst, at det i hans meget store Administrationsgren har været det eneste Tilfælde, hvor det var kommet til hans Kundskab, at Arbejdere have maattet vente paa deres Tilgodehavende. Jeg vil da sige, at hvis det kun er dette Tilfælde, Forslagsstillerne have for Øje, saa vilde jeg, set fra Arbejdernes Side, hellere være fri for, at nogen skulde kunne komme og sige: „Se der fik I den mere gunstige Stilling end andre Borgere have, naar de saa Pengene til Gode,“ dersom Ob-

jekket i Virkeligheden maa siges at være saaringe. Smidlerid, dersom man, efter nu gættagende at have stillet denne Anmodning, fastholder den, skal jeg for mit Bedkommende ikke have noget imod at stemme for, at der tilvejebringes en saadan særlig Garanti for Arbejdere, der ere i saadanne Entreprenørers Arbejde, som vise sig usolide, efter at de have overtaget Statens eller Kommunens Arbejde. Jeg skal endog saa i saa Tilfælde være villig til at gaa endnu videre end foreslaaet, idet jeg ikke vil have nogen Betænkning ved at gaa med til, at Staten eller Kommunen i saa Tilfælde skulle indestaa for de Entreprenører, som de have antaget, altsaa indestaa for disse paa den Maade, at Arbejderne erholde Regres hos Stat og Kommune, dersom de ikke kunne saa deres Tilgodehavende hos Entreprenøren. Men, som sagt, hvis jeg var Arbejder ved Haanden, vilde jeg kun bede om denne Bestemmelse, hvis jeg derved opnaaede noget væsentligt. Jeg maa altsaa, hvad dette ene Punkt angaar, stille mig noget anderledes end til Resten, thi jeg tror, den højtærede Indenrigsminister har Ret i, at der i øvrigt ikke kan bringes noget ud af dette Forslag saaledes, som det er bygget. De Herrer tale nok om dette „lille“ Lovforslag, men det rummer dog Principperne om Minimumsløn og Maksimumsarbejdstid og om Straf for Arbejdsgivere for Brud paa Arbejdskontrakt, men Straffrihed for Arbejdere for saadant, og det er dog virkelig ikke smaa Spørgsmaal! Ganske vist, hvis Lovforslaget blev til Lov, vilde det neppe saa nogen praktisk Betydning, thi ingen turde da indlade sig paa at udbyde Licitation, hverken Stat eller Kommune; det vilde høre op, fordi man ikke vilde vove at udbyde til Licitation et Arbejde, naar man var underkastet saadanne Bestemmelser som dem, der foreslaas i denne Lov. Men dette forhindrede jo ikke, at der ved denne Lov var fastlaaet de Principper, som ligge i den, og det er de Principper, jeg har nævnt. De Bestemmelser, som altsaa skulde bevirke, at man ikke kunde indlade sig paa at udbyde i Licitation Statens eller Kommunens Arbejder — Ordet „offentlige“ kunde sikkert gaa ud, thi „private Statsarbejder“ findes vel ikke — disse Bestemmelser gælde først og fremmest Arbejdslønnen, thi det maa jo dog vel anses for givet, at det ikke blot er for Minimalakkordpriser, at Staten og Kommunen vilde være ude af Stand til at have nogen Mening om, hvad der skal sættes ind i Konditionerne som „passende“, men at dette ogsaa maa gælde om den „gængse Dagløn“ eller „Fagenes Pristuranter“, hvor